

ΝΑ ΝΤΥΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΤΟΧΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

VESTIAMO I POVERI
E LE DONNE

**Finora l'umanità aveva un grande problema: vestire i poveri.
Ora ha un problema ancora più grande:
vestire le donne.**

Ἡ ἀνθρωπότητα εἶχε μέχρι τώρα ἕνα μεγάλο πρόβλημα: νὰ ντύσει τοὺς φτωχοὺς. Τώρα ἔχει ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο πρόβλημα: νὰ ντύσει τὶς γυναῖκες. Νὰ ντύσει τὶς γυμνές ἢ τὶς παρενδυματικές γυναῖκες καὶ νὰ τὶς πείσει νὰ τὸ κάνουν πρὸς χάριν τῶν οἰκογενειῶν τους.

Στὴ Γαλλία ὁ μισὸς πληθυσμὸς εἶναι διαλυμένες οἰκογένειες. Στὴ Γαλλία ὁ μισὸς πληθυσμὸς εἶναι στὴν πραγματικότητα ἄρρωστος.

Στὴν Ἑλλάδα οἱ γυναῖκες πανηγυρίζουν ἐπειδὴ κατέκτησαν καὶ ἄλλα ἀνδρικὰ ἐπαγγέλματα, ὅπως εἶναι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μπουλντουζιέρη. Στὴν Ἑλλάδα οἱ γυναῖκες πανηγυρίζουν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς γυναίκας, ἐπειδὴ ἡ γυναίκα ἐργάζεται ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι της καὶ στὴ θέση της ἐργάζεται μιὰ ξένη γυναίκα.

Γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ κούραση, γιὰ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ υἰγεία αὐτῶν καὶ τῶν παιδιῶν τους καὶ γιὰ τὴν προσωπικὴ καὶ οἰκογενειακὴ τους εὐτυχία δὲν πανηγυρίζουν.

Οἱ ἐπιτηδευμένες καὶ ψεύτικες γιορτὲς τῆς νέας ἐποχῆς, ἀνούσιες, ἐπινοημένες μόνον χάριν τοῦ κέρδους, δὲν τοὺς δίνουν ἀληθινὴ χαρὰ.

Λένε πὼς ὑπάρχει σήμερα μεγάλη διαφθορὰ στὸν κόσμον, πὼς ὁ πολιτισμὸς μας βρίσκεται σὲ παρακμὴ, πὼς οἱ ἄνθρωποι δὲν πιστεύουν πιά στὶς ἠθικὲς ἀξίες, πὼς ὑπάρχει μεγάλη ἐγκληματικότητα καὶ πὼς τὸ κακὸ θὰ γίνεται ὀλοένα μεγαλύτερο.

Δὲν ξέρω ἂν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Αὐτὸ πὺν εἶναι εὐκόλο νὰ παρατηρήσει κανεῖς εἶναι ὅτι ποτέ στήν Ἱστορία του ὁ ἄνθρωπος δὲν δεινοπάθησε τόσο ἀπὸ τὴν μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, τὸ θόρυβο καὶ τὴν βιασύνη ἐξ αἰτίας τῶν μηχανῶν.

Ποτέ ἢ μουσικὴ δὲν ἔφθασε σὲ τέτοιο χαμηλὸ ἐπίπεδο καὶ ποτέ οἱ τέχνες καὶ ἢ φιλοσοφία δὲν ἔφθασαν σὲ ἀδιέξοδο καὶ στὸ μηδενισμό.

Ἡ μουσικὴ πὺν ἀκούγεται περιορίζεται σ' ἓνα μηχανικὰ ἐπαναλαμβανόμενο παιδαριόδη ρυθμὸ. Εἶναι φανερό ὅτι ἠνεολαία ἐκμαυλίζεται μὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀποχαυνωτικῆς μουσικῆς γιὰ νὰ γίνει δεκτικὴ σὲ ὅποιαδήποτε χειραγώγηση.

Ὁ Πλάτων ἔδινε μεγάλη σημασία στὴ δύναμη τῆς μουσικῆς. Πίστευε πὺς αὐτὸς πὺν ἐλέγχει τὴ μουσικὴ εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ αὐτοὺς πὺν θεσπίζουν τοὺς νόμους.

Μέσα στὸ ἠθικὸ αὐτὸ τέλμα τῆς ἐποχῆς ὁ ὑπεύθυνος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κάθεται μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια καὶ νὰ θεᾶται παθητικὰ τὸν κόσμο, νὰ ὀδεύει ἀπ' τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. Θὰ πρέπει νὰ ἀγωνισθεῖ νὰ διατηρήσει τὸ πνευμα τοῦ ἐλεύθερο, νὰ ἀρνηθεῖ τὰ πνευματικὰ σκουπίδια καὶ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν πνευματικὴ του τροφή στῖς πηγές.

Ἄν μᾶς ἔχει ἀπομείνει ἀκόμη ἀξιοπρέπεια καὶ προσωπικὴ ἐλευθερία, ἄς τὴν ὑπερασπισθοῦμε ἐπιλέγοντας τὸν αὐτοπεριορισμὸ καὶ τὴν λιτότητα ἀντὶ τὴν ψυχασθένεια. Τὸ νὰ σκεφτόμαστε τί νὰ κάνουμε μόνο ὅταν μᾶς βρεῖ τὸ κακὸ σημαίνει ὅτι δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε πιὸ μακρὰ ἀπὸ τὴ μύτη μας καὶ δὲν ἔχουμε τὴ φαντασία καὶ τὴν ταπεινότητα νὰ μποῦμε στὴ θέση τοῦ ἄλλου. Πὺς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοοῦμε ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἀντιμετωπίζουν τέτοιες καταστάσεις πὺν τοὺς ἔχουν φθάσει στὰ ὅρια τους;

Ἡ γυναίκα πὺν ἐμφανίζεται διαρκῶς διαθέσιμη μὲ ντύσιμο πὺν φωνάζει «περάστε κόσμο» ὅπωςδήποτε δὲν σκέφτεται τὴν πίκρα τῶν παιδιῶν πὺν ἔχουν χωρισμένους γονεῖς, οὔτε τὴ δυστυχία τοῦ ἐγκαταλειμένου συζύγου, οὔτε τὴ μοναξιά τοῦ ναρκομανῆ

ἢ τὴν ἀπελπισία τοῦ ἀρρώστου ἢ τὴν ἐρημία τοῦ φυλακισμένου καὶ τὴν ἀπόγνωση τοῦ ἀνέργου.

Ἄν διάφερι σὲ κάτι ὁ σκεπτόμενος ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ θέση τους. Νὰ σκεφθεῖ ἐπάνω στὰ προβλήματα τους σὰν νὰ ‘ναι δικά του. Ὑπάρχουν ἄραγε τέτοιοι ἄνθρωποι σήμερα ἢ ἐξέλιπαν παντελῶς; Ἡ ἀπροθυμία πολλῶν ἱκανῶν ἀνθρώπων νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὰ κοινὰ εἶναι δεῖγμα τῆς ἀδιαφορίας τους.

Τί νὰ περιομόνουμε ἀπ’ τὸν συνηθισμένο ἄνθρωπο; Ἡ ἐμφάνισή του, ἡ συμπεριφορά του, ὁ τρόπος τῆς σκέψης του, τὸ ντύσιμό του, τὸ ὕφος τοῦ προσώπου του ὅλα μαρτυροῦν τὴν πλήρη ἀδιαφορία γιὰ τοὺς ἄλλους.

Μὰ πιὸ πολὺ εὐάλωτη εἶναι ἡ γυναίκα. Παρ’ ὅλο πὺν εἶναι πιὸ πρακτικὴ ἀπ’ τὸν ἄντρα, πιστεύει πιὸ εὐκόλα στὸ ψεύτικο ὄνειρο τῆς ὑλικῆς εὐμάρειας. Ἀπόδειξη ὅτι οἱ ἐπιχειρήσεις πὺν ἀνθοῦν εἶναι αὐτές πὺν ἔχουν ὡς ἀντικείμενο εἶδη πὺν ἐνδιαφέρουν τὴ γυναίκα.

Δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἀλήθεια νὰ ποῦμε πὺς οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ γυναῖκες εἶναι πάντα, καὶ σήμερα ἴσως περισσότερο, τὸ πιὸ ἐκμεταλλεύσιμο εἶδος. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ τίτλου, νὰ ντύσουμε τοὺς φτωχοὺς καὶ τὶς γυναῖκες, καὶ ὄχι βέβαια νὰ τὶς ἀναγκάσουμε νὰ φορέσουν κελεμπίες. Θὰ πρέπει νὰ ἔχουμε πάντα στὸ νοῦ μας αὐτὸ πὺν εἶπε κάποιος σοφός. Πὺς οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ χαριτωμένες ὅταν πέφτεις στὴν ἀγκαλιά τους, χωρὶς νὰ πέσεις στὰ χέρια τους.

ΜΟΣΧΟΣ ΛΑΓΚΟΥΒΑΡΔΟΣ
ΕΥΘΥΝΗ

Τεύχος 381 -- Σεπτέμβριος 2003